

ȘOARECELE DE LA TÂRG ȘI ȘOARECELE DE LA ȚARĂ

Hăt, pe vremuri, într-o vară,
Șoarecele tâgovăț
se gândi pe cel de țară
să-l poftească la ospăț.

Rar să-ți dea un praznic ghes
cu merinde-atât de bune!
Cum e lesne de-nțeleș,
petrecură de minune.

Pe un lat covor persan
ronțăiră amândoi
chiar și resturi de fazan...
Când era ospătu-n toi,

auziră ușa: poc!
Târgovățul, sprintenel,
iute o zbughi din loc,
cu câmpeanul după el.

Zgomotu-ncetează. — Hai,
îi grăiește Târgovățul
musafirului din plai,
să ne isprăvim ospățul!

— Mi-i de-ajuns, răspunse el.
Mulțumesc cum se cuvine
și te-aștept și eu, la fel,
mâine, să prânzești la mine.

N-am, în borta mea săracă,
vrun belșug; dar sunt stăpân.
Și mâncarea o să-ți placă:
N-o să-mbuci cu frica-n sân!

LUPUL ȘI MIELUL

Dreptatea celui tare mai strașnică s-arată,
cum veți vedea îndată.

Un Mielușel venise să se-adape
în crâng, din limpezimea unei ape;
când, alungat de foame, cu ochii după pradă,
un Lup cumplit s-a întâmplat să-l vadă
și s-a răstit la el, plin de mânie:
— Cutezi să-mi tulburi apa tocmai mie?...
Obraznicule, îți arăt eu ție!...

— Nu-și are rost mânia Dobitociei Tale:
cum aș putea s-o tulbur, când beau mult mai de vale?...
îi spuse Mielușelul acelu Lup zbârlit.
— Ba o tulburi! — zise el pornit;
iar acum un an m-ai și bârfit!...
— Eu te-am bârfit?... E oare de crezut
când eu, pe-atunci, nici nu eram născut?...
Măria Ta, fii bun și ține seama
că-s mititel și încă sug la mama...
— De n-ai fost tu, a fost vrun frate-al tău!
— Măria Ta, n-am niciun frate, zău...
— Chiar dacă n-ai, tot n-are-a face:
a fost vreunul dintr-ai tăi,
că sunteți toți la fel de răi,
de la ciobani pân' la dulăi
și nu-mi dați pace!
Dar mă răzbun, ai înțeles?...
Și, fără altă formă de proces,
l-a dus pe sus în codrul depărtat
și l-a mâncat.

VULPEA ȘI BARZA

Se hotărî odată și Vulpea la risipă
și reținu la cină pe jupâneasa Barză.
Ospățul (vorba vine: o ciorbă fiartă-n pripă!)
era o apă chioară cu niște foi de varză,
c-așa trăia cumătra, făcând economie.
Și ciorba fu anume servită-n farfurie.
Cum Barza e deprinsă cu vase-adânci și-nguste,
sărmana musafiră nici nu putu s-o guste!
Dar Vulpea, tot plimbându-și prin farfurie botul,
a lipăit cu lăcomie totul.

La câțva timp de la ospătu-acesta,
și Barza a poftit-o la ea, să-i joace festa.
Și Vulpea i-a răspuns: — Cu drag, surată!
N-am obiceiul să mă las rugată,
când sunt pe la prieteni invitată...

Sosind la Țanc la ceasul pentru cină,
o lăudă pe barză ca bună gospodină
(că-n ce privește pofta de mâncare,
nu-i Vulpe să se plângă vreodată că nu are!)
Și ia te uită, soro, ce strașnice bucate
cu carnea-n bucățele mărunț de tot tăiate!
(Păcat că-s în clondirul acela strâmt la gură
și nu e chip s-apuce și ea o bucătură!)

Se ospătează Barza, încet, pe săturate,
iar Vulpea, necăjită, se-ntoarse-acas' lihnită.
Ne-o înșela, în viață, de multe ori părtașul,
dar, cât e de vicleană, și Vulpea-i păcălită,
căci nu e naș pe lume să nu-și găsească nașul!

SFATUL ȘOBOLANILOR

Doar pripășit de câțiva ani,
motanul casei, Rodeslană,
un tartor crâncen, o satană,
băgase spaima-n șobolani
și din atâția câți mai sunt
zac mulți lihniți pe sub pământ.
Dar într-o bună zi, când blestematul
și-a început pe-acoperiș sabbatul
în tãmbãlãu de nuntă c-o pisică,
în mare taină, grijulii, cu frică,
s-au întrunit și ei să-și țină sfatul.
Vorbi întâi, ca staroste, Gherlanul:
— Așa și-așa... deoarece... și întrucât...
eu cred că-mpielitãtul nu ne-ar zvãnta atãt
de i-am lega un zurgãlãu de gât.

Am auzi când vine la pândă căpcăunul
și n-ar mai prinde unul...
Mai leac ca zurgălăul, se-nțelege,
nici nu era. Dar cine să i-l lege?
— Eu nu!... — Nici eu!... — Doar n-oi fi prost!...
Vorbiră mulți cu foc în glas,
dar fără rost,
căci a rămas
tot cum a fost...

Am mai văzut eu sfaturi de stareți, de canonici,
ținute fără noimă de vorbăreți habotnici.
Ca sfetnici,
mulți sunt vrednici.
Dar câți,
dintre atâți,
pot să-și preschimbe-n faptă
povața înțeleaptă?...